

PORPHYRIUS.

ab externis pulsatur corpus pulsatioque in perceptionem peruenit. perceptio enim ipsa animaduersioque sonus ipse est. Fieri uero non potest ut anima sonet quidem, nisi tota conuersa sit ad sonum & oculum praesidentem ad hoc ipsum direxerit.

Quando uero sublata multorum indigentiae causa fuerit liberatioque fuerimus eorum copia quae intromittitur in corpus & eorum pondere iam leuati. Tunc animi oculus a fumo fluctuque corpeo foras emicat, neque commemoratio neque demonstratio iam indiget ob naturale sui solertiae oculi nesciam.

Præterea usus carniū ad sanitatem minime cōfert, sed sanitatē potius impedit. quoniā per quæ recuperatur sanitas, per eadē perseuerat. recuperatur autē per uictū tenuissimū & carnibus abstinentē, quapropter & hoc sanitas cōseruatur. Quod si ad milonis robur aīalium abstinentia minus cōfert, certe neque roboris augumēto opus est philosopho. si mō contēplaturus est, neque actionibus seipsum & incontinentiæ deditur cōseruare profecto sanitatē decet nō mortis quidē metu, sed potius ne a bonis cōtēplatione proficiscētibz arceamur. Cōseruat autē maxime sanitatē imperturbatus animi status cogitationisq; dispositio ad ipsū quod uere est exposita. Multum enim uigoris ad corpus inde redundat quemadmodum experiētia nostri familiares cōprobauerunt. adeo, ut dolores iuncturarum pedum simul manuumq; acerrimos annosq; integro octo uectari ab alio compellentes simul expulerint cum pecuniarum rerumq; in curia externarum studioq; ad diuinitatem prorsus iactō. simul igitur pecunias atque curas morbumq; corporis expulerunt. Ex quo apparet plurimum immo totum ad sanitatem cōferre certum quondam animi habitum atque statum cōducit & plurimum tenuis ad idem uictus & parcus. Si autem oportet nos nihil ueritos ueritatem libere confiteri non datur aliter finem consequi nisi quandoque deo si dictu fas est affigamur atque euellamur a corpore oblectamentisq; corporeis. quippe cum salus ipsa nobis non per nudum uerborum rationumque auditum, sed per opera comparetur, non aliter iquam deo copulari possumus quam per purissimam abstinentiam, neque etiam uidelicet alicui particulariū deo nedū ipsi deo omnibus praesidenti superque naturam etiam incorpoream simpliciter existenti. qui quanto cæteris simplicior est & purior sufficientiorque & a materia longe semotior tanto puriorem esse oportet animum eo aliquando fruiturum.

Ex secundo libro porphyrii
De sacrificiis & diis atque dæmonibus.

Primi

DE OCCASIONIBVS.

Primi sacrificatores non animalia sed herbas primū floresq; deinde arbores sacrificarūt atq; aromata subsumigarūt. Primi qui aialibus uesci caperūt, penuria, frugū aialia iuaferunt prius enī terræ fructibus uescebantur. Tribus de causis diis sacrificandum est. ut ueneremur. ut gratiam referamus. ut necessaria ab ipsis petamus malāque propellamus. Ad hæc autem impetranda uotum animi satisfācit, cui addi possūt ex frugibus munuscula quædā. Aialia uero mactare nefas ē. Sacra profecto diis nos quoq; dicabim⁹. sed diuersa, sicut par ē. sacrificia offeremus. sicut differētibus quoq; sacrificabimus p̄tātibus deo qdē ipsi q; regnati oibus sicut sapiēs quidā uir iquit, nihil sensibile offeremus. neq; fumigātes, neq; denoiantes. Nihil ē. n. materiale q; ipsi profus imateriali subito nō sit i p̄u. quapropter neq; sermo huic uocalis eē p̄t accommodatus, neq; ē sermo aīo itimus quādo passione quādā animæ sit inquinatus sed silētio puro purisq; de ipso itelligentiis ipsū rite colemus. oportet igitur cōiūctos similes q; deo iā effectos nostrā hāc ad deū eleuationē uelut sacrā uictimā dedicare deo. quæ qdē & ipsamet diuina laus est salusq; nostra. in ipsa igitur dei huius cōtēplatiōe passiōis oīs experte sacrificiū hoc ipletur. Filiis autē eius qui & itelligibiles dii sūt. laudē iam ex ipso quoq; sermōe adhibere debemus. Nā unicuiq; numinū iusta primitia & fit oblatio ex his quæ largitur & p̄ quæ nos nutrit atq; i eē cōseruat ad sacrificii facultatē. sicut igitur agricolæ primitias ex his quæ colligūt manipulos uidelicet frugū atq; fructus arborū ad numina ferūt. ita nos dicabimus eis primitias itelligētia & similiūq; mune & excellētium gratias. s. pro his agētes quæ nobis largiti sunt ipsam, uidelicet numinū, numerūq; suo & cōtēplationē. Præcipue cum p̄ ipsam eorū itpectionē uere nos nutriāt. præfētes ubiq; nobis atq; apparētes & nostræ saluti scēlīciter aspirātes. Nūc uero multos etiā philosophiæ studiosos id opari piget qui gloriā poti⁹. quam diuinitatē colētes circa statuas reuoluūt neq; cōsiderant utrū & quomodo ad talia sit ueniendū neq; discere student ab illis, qui diuina sapiētia pollēt quousq; & quantū ad hæc sit cōcurrēdū. Nos autē cū his minime cōtēdemus, neq; tale aliquid dignoscere studebimus, sed sanctos antiquosq; imitabimur plurimū, uidelicet uelut primitia & numinibus ex ipsa cōtēplatione dicantes, quam nobis superi tribuerunt, & cuius nobis usus ad ueram salutem est admodū necessarius. itaq; Pythagorici circa numeros lineasq; uersati ex his et diis plurimū dedicabāt. aliū qdē nume & palladē noiantes, aliū uero dianā. alium apollinē. rursus alium iusticiā, alium tēperantiā, ac similiter in fi

guriſ atq; ita ſimilibus ſacrificiis diis à deo placuerūt ut unūquēq; deoꝝ ſuis oblationibus aduocarēt eorūque beneficio frequēter ad uaticiniū uterētur. & ſi quo ad examinādū aliquid indigerēt. Diis atq; ſūt itra cœlū. ſiue curſu quodāmō perrātibꝰ ſiue nō errātibꝰ quoꝝ ducē eē ſolē primo, deinde lunā exiſtimādū eſt, cōmode ſacrare poſſūſ ignē iā quaſi cognatū. & quæ mādat theologus ſeruare debemus. Inquit autē ille animatum nullū ſacrificādū. ſed uſq; ad farinā & mel terræq; fructꝰ atq; flores nouit enī uirū pietatis ueræ cultorē. Diis quidē animatū nullū aliquando ſacratur. ſed dæmōibus atq; aliis ſiue bonis, ſiue malis. ſed miſſa hæc faciamus. mihi quidē quæ pleriq; platonicoꝝ diuulgauerūt in mediū īgenio ſis iā afferēda uidētur. Tradūt uero hūc tātū modū, primus quidē deus cū ſit incorporeus, imobilis, īpartibilis ī nullo, neq; ēt in ſeiſoꝝ cohibitus nullo eget externo, neq; etiā mūdi anima eget externis. Poſſidet. n. & cōtinet ipſū quod eſt trina dimēſione porrectū, facultatēmq; naturaliter ſe mouentē & ſuapte natura decreuit bene ordinatēq; moueri, mouerēque mūdi corpus ſecūdū optimas rationes. excepit autē in ſeiſa corpus atq; cōplexa eſt, quāuis incorporea ſit atque ab omni libera paſſione

Diis autē reliquis, ac mūdo & errātibus & nō errātibus qui ex anima & corpore cōſtāt oculis manifeſti ſacrificādū eſt ſacrificiis inanimatis ea qua diximus ratione.

De ſpeciebus dæmonum bonorum atque malorum.

Reliqua eſt inuiſibiliū multitudo, quos dæmones in diſtinctos dixit Plato, horū uero alii quidē ab hominibus cognominati apud ſingulos naſti ſūt honores diis æquales reliquūq; cultū. Alii uero plurimū forma noīati nō ſūt. ſed à quibusdā puicos aut urbes nomē & cultū occulte quodāmō ſortiuntur. reliqua uero turba, ſic quē cōiter appellatur noīe dæmonū. Rata uero apud oēs fides eſt eiufmōi. eos certe laſuros genus humanū, ſi irascātur, propterea quā negligātur, neq; cultū legitimū nanciscātur. rursūſq; benefacturos hōibus quā eos uotis ſupplicatiōibusq; & ſacrificiis & aliis, quæ cōſequūtur ſibi cōciliauerūt. Cū igitur opinio hæc de dæmonibus cōfuſa ſit, multūq; hēat ī eos calūniæ neceſſariū ē eorū naturā rōne diſtinguere. Forte nāq; neceſſariū aiūt, unde circa illos error hōibus incidit declarare. diſtinguendum igitur hunc immodum.

Quæcūq; igitur aīa ex tota, aīa pululātes magnas ſub luna locoꝝ ptes gubernāt *ἀπερὸς μὲν οὐρανὸν* nitētes quidē ſiue adhærētes ſiue īpoſitæ ſpiritu. Sed ipſū ſecūdum rationē ſuperātes has utiq; bonos dæmones, iudicandū & ad eorū quæ ſiūt utilitatem omnia procurare ſiue quibusdam præſint

niones in multos homines diuulgarunt. Vnum enim hoc est inter maxima damna, quæ à maleficis demonibus inferuntur. quod uidelicet cū ipsi in felicitium passionum terrenis incidentium auctores sint, sicut pestis penuriæ. terremotus. æstus incendii atque similia nobis interea persuadent illos horum effectores esse qui contrariorum potius id est fertilitatis prosperitatisque eiusmodi sunt auctores. sic itaque se ipsos ex ipsa calamitatum causa conantur absolvere atque hoc ipsum machinantes. Primum quidem iniusticiam suam latere nos moliantur. subinde uero nos flectunt ad supplicationes & sacra beneficis conuenientia diis, quasi illi nobis irati sint, hæc autem similiaque faciunt studentes à recta deorum sententia nos abducere. Atque ad se ipsos adducere. Omnibus enim rebus sic inique discorditerque factis admodum delectantur. Et tanquam aliorum deorum facies subeunt. sicque imprudentia nostra confici sibi turbas in societatem adsumunt & propter eiusmodi concupiscentias hominum incendunt animos à moribus cupiditatisque diuitiarum & dominationum atque uoluptatum. rursus nouis extraneisque opinionibus nos inuoluunt ex quibus seditiones bellaque nascuntur & cætera generis eiusdem. Quod autem omnium grauissimum est persuadent similia à superis effici à deo, ut etiam deum maximum criminationibus eiusmodi subigant. quem tradunt omnia sursum deorsumque turbare. Accidit autem hoc non rudibus tantum hominibus, sed multis philosophiæ etiam studiosis. Causa uero erroris mutuo procedit atque confirmatur. Etenim philosophantes qui à communi colluione nūquam secesserunt, in eosdem cū plebe errores inciderunt, rursusque turbæ opinionibus suis similes à laudatis scriptoribus audientes in hac de diis sententia sunt magis etiam confirmata. Poeticum nanque artificium. suspiciones insuper eiusmodi hominum acrius excitauit. propterea quod elocutione utitur ad stuporem & attractum quasi magicum uehementer accomodata. Facileque potest mulcere animos & allicere. ideoque fidem de rebus prorsus impossibilibus nobis afferre. sed profecto firmiter credendum est, neque bonum unquam lædere neque prodesse malum. Non enim calor est ut iquit Plato) frige facere sed oppositi. ita neque iusti nocere, Iustissimum autem omnium naturaliter est ipsa diuinitas. Alioquin nihil diuinum foret.

Nonne igitur discernenda est hæc potentia forsque beneficiorum demonū. quæ enim propterea est naturaliter ad modum contraria est benefice contraria uero circa idem nūquam naturaliter accidit. Cū igitur eiusmodi demones
in multis

DE OCCASIONIBVS.

in multis mortalem lædant naturam. & quandoque in magnis, certe boni dæmones interim officia sua nunquam deserunt, sed iminentia passim à malis pericula pro facultate significant, tum in somniis ostendentes, tum per animos diuinitus inspiratos. per quæ alia multa. Ac si quis posset significata discernere omnes improborum machinas deprehenderet atque deuitaret, hi nanque significant omnibus. sed non qui uis significata cognoscit, neq; quilibet scripta legere ualet. sed qui litteras ante didicerit. Per contrarios uero dæmones uniuersum efficitur ueneficium. hos nanque maxime horumque ducem honorare solent, quæ mala ueneficiis inferunt, hi sane dæmones omniformibus figuris imaginibusque abundant prodigiorumque machina strenue fallunt, horum opera infelices & amatoriamque maleficia machinantur, omnis enim in temperantia spesque diuitiarum atque gloriæ per hos inualefcit. præcipue uero deceptio mendacium enim proprium est eiusmodi dæmonum. Dii enim uideri uolunt. ac potestas ipsa eis præsidens deus maximus uult haberi. Hi sane sunt duntaxat qui libamine nidoreque carniū oblectantur. his enim spirituale corpus eorum pinguescere solet. uiuit namque hoc uaporibus fumigationibusque atque uarie admodum (ut par est) per uaria nidoreque sanguinis, & carniū uires adsūmit. Vir igitur prudens atque temperatus cauebit eiusmodi sacrificiis uti, quibus eiusmodi dæmones attrahat ad seipsum. Studebit autem animum perfectæ purgare, animum nanque purum ob ipsam dissimilitudinem nunquam aggrediuntur. Proinde si ciuitatibus forte necessarium sit hos etiam dæmones sibi conciliare, nihil ad nos usus eiusmodi pertinet. Nam in ciuitate diuitiæ externæque & corporea commoda tãquam bona inter ciues habentur. atque horum contraria mala, neque ferme quicquã pensi habent de animi perfectione atque puritate. Nos autem commotis, quæ dæmones afferant quantum fieri poterit non egebimus. sed tunc ex animo, tum ex externis omni studio contendemus. Deo quidem ipsi sibi que propinquis similes effici, quod sane tranquillitate animi ueritatibusque rerum comprehensione distincta ac uita ad hæc profus intentata completur. Improbis autem hominibus, atque dæmonibus, omnique profus & quod mortali materialique gaudeat dissimiles effici. Quã obrem secundum ea quæ tradidit Theophrastus, ipsi quoque sacrificabimus, quibus & theologi consenserunt cognoscetes uidelicet quatenus animã a perturbationibus purgare negligimus eatenus potestati improbæ copulari. unde merito cõpellemur hæc insup demulcere. ut. n. theolo

gi tradunt qui à rebus pendent externis, neque dum perturbationibus dominantur hac ipsa conditione coguntur potestatis eiusmodi impetum à se propellere. alioquin cessare nunquā à laboribus poterunt.

De sacrificiis ad dæmones malos & de abstinentia & cautōe à malis dæmonibus.

Quapropter theologi si quando permitunt dæmonibus improbis uitandorum gratia malorum, quæ illaturi sint animalia mactare uetāt, simul talia sacrificia degustare, interrea iubent antequam ita sacrifices purgare animum ieiunio, ac præcipue animalium abstinentia. Existimant enim sanctam animi puritatem esse quasi symbolum characterem que diuinum. quo custodiaris adeo ut nihil patiaris ab illis, quibus ipse propinquas, dum eos sacrificando concilias, quando enim contra sis affectus, atque illi quibus sacrificia operaris, sisque purior, ideoque diuini or te, & corpore & animo idem nem perseuerare, pura scilicet sanctimonia uelut arce munitum. Quamobrem fascinatoribus etiam ueneficisque necessaria uisa est eiusmodi cautio, per quam sint à discrimine tutiores. neque tamen penitus tuti esse possunt, lasciuiæ namque genera cōsueuerunt dæmones improbos compellare. quapropter nō ueneficorum incantatorumque propria est puritas atque simonia, sed diuinorum certe uirorum contemplantiumque diuina. Iam uero castitas abstinentiæque suos passim obseruatores cōtra malos dæmones diuina familiaritate tuetur. itaque si fascinatores hac uti prorsus constituissent, certe fascinare nunquam prorsus auderent, utpote, qui per hanc reuocati essent ab eorum concupiscentia quorum gratia in pietate se polluunt. Itaque perturbationum pleni. atque uix uel paululum cibis abstinentes impuris. ideoque ipsi prorsus impuri supplicia luunt transgressionis contra uniuersum inique. partim quidem sub dæmonibus quos ipsi prouocant, partim etiam sub diuino iudicio cuncta mortalium opera consiliaque prorsus inspiciente.

De uero cultu & sacrificio & cautione a malis dæmonibus.

Diuinus autem uir animum, tum sapientia diuina, tum abstinentia ciborum perturbationes hominibus incitantium tū ipsa ad deum similitudine munit, & quasi dei templum in cōtaminatum animum esse putabit. in hoc uidelicet uniuerso dei patristemplo. Proinde cū omne sensibile corpus defluxus quosdam materialium dæmonum nobis afferat certe una cum impuritate nutrimenti ex carnibus & sanguinibus hausti adest nobis potestas dæmonica huic amica facileque pelle

eta pro